

תת"ע 5441/12/22 - מדינת ישראל נגד אחמד אדעיף

בית משפט השלום לתעבורה בחדרה

תת"ע 5441-12-22 מדינת ישראל נ' אדעיף
תיק חיצוני: 47250080414

בפני	כבוד השופטת סיגל דבורי
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	אחמד אדעיף

החלטה

1. בפניי בקשה לביטול פסק דין אשר ניתן כנגד המבקש ביום 02.01.2023 בהעדר התייצבות, על יסוד הוכחת זימונו כדין.
2. כנגד המבקש ניתן ביום 13.07.2022 דו"ח מסוג 'הזמנה לדין' בהינתן אירוע בו לא ציית המבקש להוראות שוטר שהזדהה וסימן לו לעצור אלא נמלט לכיוון יער סמוך, כאשר תוקף רישיון הנהיגה שברשותו פקע בתאריך 13.02.2019, תקופה העולה כדי 3 שנים וחמישה חודשים בקירוב, וזאת בניגוד לתקנה 23 (א)(1) לתקנות התעבורה וכן בניגוד לסעיף 10 (א) לפקודת התעבורה.
3. בבקשה לביטול פסק הדין נטען כי אי ההתייצבות נבעה מטעות בניהול יומן בא כוחו של המבקש וכן כי למבקש טענות הגנה טובות.
4. המשיבה מתנגדת לביטול פסק הדין, בטענה כי הנאשם זומן כדין כעולה מאישור מסירה אשר ניתן בידיו במעמד האכיפה, בהעדר תשתית ראייתית בעלת משקל המצביע על פוטנציאל ממשי לשינוי התוצאה ובראי הענישה המידתית אשר הושתה עליו, כל אלה מצדיקים דחיית הבקשה.
5. לאחר ששקלתי את טענות בצדדים באתי לכלול מסקנה כי דין הבקשה להידחות.
6. סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: החסד"פ) קובע, כהאי לישנא: "נגזר דינו של הנאשם בחטא או בעוון שלא בפניו, רשאי בית המשפט, על פי בקשת הנדון, לבטל את הדין לרבות את הכרעת הדין וגזר הדין אם ניתנו בהעדרו, אם נוכח שהייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או אם ראה שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין...".

הנה כי כן, על אחד משני אדנים יכול בית המשפט לבסס את מסקנתו לביטול פסק דין שניתן בהעדרו של נאשם; סיבה מוצדקת לאי ההתייצבות או מניעת עיוות דין (לדין מפורט ומורחב, ראו רע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' סאלם (25.3.2018) (להלן: "עניין סאלם")).

7. לעניין אי התייצבות לדין, הרי שאין בעמדת בא כח המבקש כדי לבסס תשתית עובדתית מצדקת. הבקשה הוגשה ללא מסמכי יסוד להוכחת האמור בה, לרבות תצהיר.

8. " ככלל, טענות בדבר בלבול או שכחה של מועד הדיון לא תתקבלנה כסיבה מוצדקת לאי התייצבות, הגם שבמקרים המתאימים ניתן לטעון לקיומו של חשש לעיוות דין.. יש לתמוך במסמכים ואין לקבל טענות מעין אלה ללא תימוכין מספיקים."

(רע"פ 8427-17 מדינת ישראל נ' אמנון סאלם, פורסם ב'נבו') (ההדגשה שלי - ס.ד.)

9. לעניין חשש מעיוות דין - אין בעצם הכחשת העבירה לכשעצמה כדי להקים "חשש לעיוות דין" וראה שם, עמ' 5 פסקה 16. יש להצביע על שיקולים כבדי משקל, שיש בהם פוטנציאל ממשי לשינוי התוצאה, על מנת שיבוטל פסק הדין בעילה של חשש לעיוות דין. וכפי שהובהר בע"פ 6920/07 חסון נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (4.9.2007):

"המונח 'עיוות דין' פורש בפסיקתו של בית משפט זה כמקרה שבו תוצאת המשפט היתה יכולה להיות שונה עקב פגם מסוים שנפל בהליך... או כמקרה שבו נפל בהליך פגם פרוצדוראלי כה חמור היורד לשורשו של עניין עד שקמה חזקה שנגרם עיוות דין ללא צורך בהצבעה על קשר סיבתי בין הפגם לתוצאה" (שם, בפסקה 7).

כפי שנגזר להלן, טענות כלליות וסתמיות בדבר קיומו של עיוות דין, מבלי להניח תשתית ראייתית בעלת משקל לתמיכה בטענה, לא יובילו, ככלל, לבטלותו של פסק הדין, בעילה זו. (רע"פ 8427-17 מדינת ישראל נ' אמנון סאלם, פורסם ב'נבו').

10. מעיון ברישום התעבורתי של המבקש עולה כי לחובת המבקש 2 הרשעות קודמות ביניהן הרשעה בעבירה של נהיגה תחת השפעת סמים/אלכוהול בניגוד לסעיף 26 (2) לתקנות התעבורה, עבירת מהירות מעל 41 קמ"ש ונהיגה בקלות ראש. בבחינת חומרת העונש אשר הוטל על המבקש, הגם שלא נטענה טענה זו בפניי ומחמת הזהירות בלבד, הרי שענישה של פסילה בפועל לתקופה של 4 חודשים, פסילה מותנית לחודשיים למשך שנתיים וקנס כספי בסך 1,500 ₪ אינם מהווים בנסיבותיו של העושה ובנסיבות המעשה, כמו גם בראי עברו התעבורתי, ענישה מכבידה המבססת חשש לעיוות דין.

11. ממכלול הנימוקים האמורים לעיל, הבקשה לביטול פסק הדין נדחת.

ניתנה היום, כ"ב שבט תשפ"ג, 13 פברואר 2023, בהעדר
הצדדים.